

י"ג תמוז תשפ"ה
09 יולי 2025

פסק דין בערעור של [...], ת.ז. [...]

שופטים: פרופ"א דוד דורבן, פרופ"ח מאיה דוידוביץ'-פנחס, מר אמג'ד שחאדה.

יועצת משפטית לבית הדין: עו"ד ליאורה ארזי בן-חיים.

המערער: מר [...], ב"כ עו"ד יונס פאייז.

המשיבה: פרופ"ח יסכה גולדפלד (התובעת המשמעתית), ב"כ עו"ד שחר הופמן.

1. בתאריך 21.1.2025 ניתן פסק הדין בעניינו של הסטודנט [...], ת.ז. [...]. (להלן: "המערער"), לפיו הורשע פה-אחד בעבירות משמעת לפי סעיפים 4.2, 4.3, 4.4, 4.16.3 ו-4.16.4 לתקנון משמעת סטודנטים של הטכניון.
2. המעשים בגינם הורשע הסטודנט הם: כניסה לקמפוס עם רכב ללא רשות, תוך הפרת הוראות מפורשות של איש ביטחון של הטכניון; חניה במקום אסור תוך חסימת רכבו של איש טכניון (להלן: "צד ג'"); גניבה/נטילה ללא רשות של מדבקת תווית חניה מהרכב של צד ג'; ניסיון להיכנס לקמפוס עם רכב ללא רשות, תוך שימוש בתווית החנייה של צד ג' ומסירת מידע כוזב לאיש ביטחון של הטכניון.
3. בית הדין קמא החליט ברוב קולות להשית על המערער את העונשים הבאים:
 - א. איסור כניסה לטכניון עם כל כלי רכב ממונע לצמיתות, ושלילת תווית כניסה וחניה לכל כלי רכב לצמיתות (לפי סעיף 12.5 לתקנון).
 - ב. שלילת האפשרות להתגורר במעונות הטכניון לצמיתות (לפי סעיף 12.5 לתקנון).
 - ג. הרחקה בפועל מלימודים בטכניון למשך שנה, החל מסמסטר אביב תשפ"ה (לפי סעיף 12.7 לתקנון). למען הסר ספק הסטודנט יהיה רשאי לחזור ללימודים בסמסטר אביב תשפ"ו.
 - ד. הרחקה על תנאי מלימודים בטכניון למשך ארבע שנים, בתוקף עד לסיום הלימודים בטכניון, תופעל במקרה של הרשעה חוזרת בעבירה לפי סעיף 4.2, 4.3, 4.4, 4.16.3, או 4.16.4 לתקנון; או במקרה של הפרת איסור הכניסה בסעיף א' לעיל (לפי סעיף 12.7 ו-12.16 לתקנון).
4. בתאריך 2.2.2025 הגיש המערער ערעור, על הרשעתו בעבירת גניבה ועל חומרת העונש (להלן: "הערעור"). בתאריך 12.2.2025 הגישה המשיבה (התובעת המשמעתית) את תגובתה לערעור (להלן: "התגובה").
5. עיינו בתשומת לב בכתבי הטענות מטעם הצדדים. סעיף 13.5 לתקנון משמעת סטודנטים קובע, כי "בית-הדין לערעורים רשאי להחליט שהדיונים יהיו בפני הצדדים, כשכל צד מביא בפני בית-הדין את טיעונו, הצד המערער ראשון והמשיב לאחריו – או להורות כי הדיון יתקיים בדרך של הגשת טיעונים בכתב".
6. במקרה דנן, סברנו פה אחד כי הטיעונים שהוגשו בכתב הנם ממצים, ודי לנו בהם כדי לפסוק בערעור.
7. **המערער** ביקש כי בית הדין לערעורים יתערב בגזר הדין של בית הדין קמא, יבטל את רכיב ההרחקה בפועל וישית תחתיו עונש חלופי, כגון עבודה לתועלת הציבור או קנס כספי. זאת משום שאין הלימה בין העבירות בהן הורשע המערער לבין העונש החמור שהושת עליו. מדובר בעבירות התנהגות שאין להן קשר לשורש

- הלימודים האקדמיים, ועל כן בית הדין קמא היה צריך לגזור עונשים שיש בהם אקט חינוכי כגון נזיפה או עבודות לתועלת הציבור, או קנס כספי.
8. לטענת המערער הופעלה נגדו אכיפה בררנית: למסדות הטכניון הגיע מידע כי הרכב של צד ג' אותו המערער חסם, גרם נזק לרכבו של המערער. למרות זאת, הטכניון לא נקט אמצעים משמעתיים נגד צד ג', רק משום שמדובר באיש סגל. המערער הודה לטענתו באשמה לאלתר, ואילו יחידת הביטחון של הטכניון סירבה למסור לו את פרטי איש הסגל אשר לכאורה פגע ברכבו, ובכך העניקה הגנה לאיש הסגל. בית הדין התייחס בחומרה יתרה למעשיו הפסולים של המערער, אך לא אמר מילה על התנהגותו הפסולה והמבישה של איש הסגל, אשר אמור להוות דוגמא אישית. מעשיו של איש הסגל, והגורמים בטכניון שפעלו לשמור את זהותו חסויה – מהווים מעשה לא פחות חמור ממעשיו של המערער.
9. היות והיה ספק בעניין גניבת תווית החנייה, היה על בית הדין לזכות את המערער מעבירת הגניבה.
10. **המשיבה** ביקשה כי הערעור יידחה על הסף, ופסק הדין יוותר על כנו. כלל הטענות שהועלו בערעור נטענו באריכות בפני בית הדין קמא, נשקלו, קיבלו התייחסות מפורטת בפסק הדין, ונדחו.
11. לעניין **ההרשעה** בעבירת הגניבה, המשיבה ציינה כי הדיון בבית הדין קמא נסב כולו על השאלה האם המערער גנב את התווית החנייה או נטל אותה ללא רשות (שכן בשאר המעשים המיוחסים לו הוא הודה). בית הדין קמא הכריע כי המערער אשם בכל העבירות המיוחסות לו, תוך שהוא מדגיש כי סעיף 4.4 לתקנון מכיל בתוכו הן את עבירת הגניבה והן עבירה של נטילה ללא רשות, כך שבכל מקרה המערער מורשע בסעיף 4.4 לתקנון. לאחר הרשעתו במעמד הדיון, המערער הביע חרטה על מעשיו ואמר: "אני גם מודיע בזה שאני מצטער, וגם הבנתי את הטעות שלי, ואני מצטער מאוד, אני מאוכזב מעצמי... אני גם מצטער מאוד על מה שקרה, ואני הבנתי שאני גם אשם בזה ועכשיו מבין את האשמה שלי" (עמ' 72 לפרוטוקול הדיון, סעיף 36 לפסק הדין). אי לכך, טענה המשיבה – תמוה כעת שהמערער מערער על הרשעתו בסעיף 4.4, לאחר הבעת החרטה מצידו.
12. לעניין **גזר הדין**, המשיבה טענה כי עונשו של המערער מקל ביחס לחומרת מעשיו. לא זו אף זו, בתווך שבין מועד דיון ההוכחות למתן פסק הדין, המערער ביצע עבירת הונאה נוספת הנוגעת ללימודיו. כל אלה ממחישים את היותו מפר באופן סדרתי את נהלי הטכניון.
13. המשיבה טענה כי ההלכה המשפטית קובעת, שלא בנקל תתערב ערכאת ערעור בגזר דין של הערכאה מתחתיה והיא תעשה כן רק במקרים חריגים בהם נמצאה טעות היורדת לשורשו של עניין, או כאשר העונש סוטה מהעונש הראוי סטייה בלתי סבירה. במקרה דנן, אין פגם או חריגה דרמטית מרף הענישה המקובל, ומדובר בערעור סרק.
14. לבסוף, המשיבה ציינה כי טענות המערער בדבר פגיעה לכאורה בין רכבים אינה נוגעת כלל להליכי משמעת בטכניון.

החלטה

15. פסק דינו של בית הדין קמא מפורט ומנומק כדבעי, ולא מצאנו בו כל פגם או טעות. הוא מקובל עלינו במלואו, לרבות הממצאים העובדתיים והמסקנות המשפטיות הנובעות מהם.
16. **לעניין ההרשעה**: בהכרעת הדין קבע בית הדין קמא כדלקמן (סעיפים 25-26 לפסק הדין, ההדגשות אינן במקור):

"גרסתו של הסטודנט אינה סבירה לדעתנו. ... הסבירות שמדבקה מסוג כזה תיפול בשלמותה על הרצפה מבלי להיקרע, הוא אפסי עד בלתי אפשרי. ההגנה לא הציגה הסבר חלופי. לטענתה הסטודנט פשוט מצא את המדבקה על הרצפה, במקרה, בחושך, ומבלי לדעת אפילו שהיא שייכת לרכב ב', לקח אותה. הסבר זה אינו סביר, ואף לא הצלחנו להעלות בדעתנו הסבר חלופי הגיוני אחר.

יחד עם זאת, על פי תקנון המשמעת, לא מצאנו הכרח להכריע אם מדובר בגניבה או בנטילה ללא רשות. כך או כך, דינו של הסטודנט להיות מורשע בסעיף 4.4 לתקנון..."

ובהמשך, בסעיף 38 לפסק הדין (ההדגשה הוספה):

"גנב תווית חניה – מרכב ב' או מהרצפה, אין זה משנה לדעתנו. הוא לקח ביוזעין דבר שאינו שלו, שמשמעותו וזכות הכניסה שמגיעה איתו ברורות לו היטב".

דברים אלה מקובלים עלינו כאמור, ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

17. לעניין גזר הדין: כפי שציינה המשיבה, ההלכה המשפטית קובעת, שלא בנקל תתערב ערכאת ערעור בגזר דין של הערכאה מתחתיה. בית הדין קמא שקל את מכלול השיקולים בטרם גזר את עונשו של הסטודנט, כפי שהוא נדרש בהתאם לסעיף 11.11 לתקנון. לא מצאנו הצדקה להתערב או לשנות את גזר הדין.
18. הסטודנט ביצע עבירות משמעת חמורות באופן סדרתי, ואילו לא היה נתפס ספק אם היה עוצר מלעשותן שוב. בהתחשב בחומרת מעשיו, אנו סבורים כי העונש שגזר עליו בית הדין קמא הוא עונש הולם ואף מקל.
19. טענת המערער כי יש להקל עמו משום שהעבירות שביצע אינן קשורות לשורש הלימודים האקדמיים, מצערת מאד, ומלמדת כי הוא אינו מבין כלל את חזון הטכניון, ואת כובד המשקל המונח על כתפי בוגר טכניון המקבל תעודת מהנדס. נותר לנו רק לקוות, כי טרם חזרתו של המערער ללימודים, הוא יקרא שוב את פסק דינו של בית הדין קמא ויפנימו.
20. סיכומו של דבר, הגענו פה אחד לכלל מסקנה כי יש לדחות את הערעור, ולהותיר על כנם את ההרשעה והעונש שנגזרו ע"י בית הדין קמא.
21. למעלה מן הצורך נעיר, כי שאלת הפגיעה בין הרכבים אינה מעניינו של בית הדין המשמעת של הטכניון. יתכבד המערער ויגיש את טענותיו בערכאות המתאימות לכך, כגון תביעה ביטוחית וכיו"ב. כלל גורמי הטכניון אשר היו מעורבים במקרה, ובפרט יחידת הביטחון והחירום של הטכניון, פעלו כפי שמחייב אותם החוק, וללא דופי. הניסיון של המערער להכפישם, ולטעון טענה חסרת בסיס עובדתי ומשפטי בדבר אכיפה בררנית, נדחה על ידינו בשתי ידיים, ומוטב שלא היה נטען כלל.
22. הערעור נדחה. העונשים שנגזרו על המערער המפורטים בסעיף 3 לעיל עומדים בעינם.

מר אמג'ד שחאדה

Albert Sh

פרופ"ח מאיה דוידוביץ'-פנחס

מאיה דוידוביץ'

פרופ"א דוד דורבן

דוד דורבן